

[Frøde Jakobsen.]

deling for en af de største farer for sikkerheden i Europa. Det er ét folk. En fortsat deling vil skabe de historiske forudsætninger i bedste tilfælde for en ny Bismarck, i værste tilfælde for en ny Hitler. Men hvad er det for noget snak, som de radikale blev opvartet med på deres landsmøde, at man ikke må anerkende DDR, fordi det ville gøre en europæisk sikkerhedskonference umulig? Det er da snarere omvendt. En europæisk sikkerhedskonference kan ikke finde sted, uden at DDR er med som part i den; den skal jo fastlægge grænserne i Europa, altså også DDRs grænser. For man kan da ikke være så naiv, at man tror, at østlandene går med til en europæisk sikkerhedskonference, der har det formål at udslette DDR fra landkortet?

Tysklands genforening er et af de vigtigste udenrigspolitiske mål. Jeg mener, vi skal støtte Bonn i det ønske, men vi skal da ikke samtidig suspendere vor egen forstand. Vi må se det faktum i øjnene, at man kommer ikke den genforening et skridt nærmere, fordi man nægter at anerkende eksistensen af den ene halvdel, og at man heller ikke ville gøre delingen et spadestik dybere, hvis man holdt op med at lukke øjnene for den kendsgerning, at Tyskland i dag er delt. Jeg foreslår ikke en juridisk anerkendelse af DDR, men der er grund til at se uhildet på vort forhold til et naboland, hvor meget vi så end fordømmer dets politik, sidst over for Tjsekoslovakiet. I hvert fald skal man ikke som de radikale sno sig uden om problemet ved at bilde folk ind, at anerkendelse af Østtyskland ville være en hindring for en europæisk sikkerhedskonference. Ved en europæisk sikkerhedskonference må DDR jo tværtimod ifølge sagens natur være en af parterne, ellers er det mundsvejr at tale om en sikkerhedskonference for Europa. Men det er det måske også. Sikkerhedskonference, sikkerhedspolitisk undersøgelse, kulegravning af alle sikkerhedsproblemerne, er det ikke først og fremmest noget, man bruger, når man ønsker at skubbe tingene fra sig ud i en ubestemt

fremtid, enten fordi man ikke ved, hvad man vil, eller fordi man ikke kan blive enig om, hvad man skal?

Det er en mærkelig forvandling, der er foregået med det radikale parti. Det er, som om verden er blevet helt anderledes, siden de radikale kom i regering. Før var de fulde af kritik over for Vesttysklands politik; siden de er kommet med i regeringen, er tyskerne blevet så afspændingsvenlige, at det ville være synd og skam, om vi kom og forstyrrede denne gode udvikling med grimme ord om Oder-Neisse. Også NATO er blevet helt anderledes, siden de radikale kom med. Vi andre har svært ved at se, at det er vesttyskerne, der har forandret sig; vi synes snarere, det er de radikale.

Der er også et andet brændende punkt, hvor vi savner de radikales røst; det er i spørgsmålet om Vietnam. Engang var de radikale med i en bevægelse mod Amerikas krig i Vietnam, og det glemmer jeg ikke. Nu siger regeringen, at den fører den samme politik som regeringen før, men det passer jo ikke. Det har aldrig været så vigtigt at tale klart om det som i foråret, dengang USA var i bevægelse; da slog regeringen sig til tåls med, at amerikanerne lagde deres bombestrategi om, ikke at de holdt op med bombardementerne. Det dokumenteredes ikke bare over for den danske offentlighed, men, hvad der vel var alvorligere: over for USAs regering, dengang den danske regering sagde nej til at præcisere sit standpunkt, netop på det tidspunkt, hvor det brændte på, da der var brug for det, ved at afvise en dagsorden foreslået af SF og støttet af socialdemokratiet. Da var den største chance for amerikansk lydørhed til stede, men vor regering forpassede lejligheden. I det psykologisk afgørende øjeblik skabte regeringen usikkerhed om Danmarks holdning og måtte få amerikanerne til at tro, at med den omlægning af bombestrategien var vi i hvert fald tilfredse. I dag vil det være sværere, fordi USA har lagt sig fast. Vor mulighed for indflydelse er måske ikke stor, den er simpelt hen ikke eksisterende, hvis USA ikke